

דף צט.

עין משפט א. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הי"ד
עין לעיל דף צח: עין משפט י

עין משפט ב.ג. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י ה"ב

כָּל שְׂאֵינוֹ רָאוּי לֶאֱכֹל אֵינוֹ רָאוּי לְעִבֹד. חוץ מִכֶּהֱן גְּדוֹל
הָאוֹנֵן שֶׁהוּא מִקְרִיב וְאֵינוֹ אוֹכֵל כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ ה'. וְכָל
שְׂאֵינוֹ רָאוּי לְעִבֹד אֵינוֹ רָאוּי לֶאֱכֹל חוץ מִבַּעַל מוֹם
שֶׁהָרִי נִתְפָּרֵשׁ בְּתוֹרָה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הי"ז

אֵין הַקָּטָן חוֹלֵק אֶפְלוּ בְּקִדְשֵׁי קָלִים י אֶף עַל פִּי שְׂמֵתָר
לְהֶאֱכִילוֹ קִדְשֵׁי קִדְשִׁים. וְכֵן אִשָּׁה וְאַנְדְּרוּגִינוֹס אֵין
חוֹלְקִין לָהֶם בְּקִדְשֵׁי הַמְּקֻדָּשׁ כֹּלֵל שֶׁנֶּאֱמַר 'אִישׁ כְּאָחִיו'.

ה. כסף משנה: ומ"ש רבינו שכהן גדול האונן מקריב ואינו אוכל. משנה בסוף הוריות (דף י"ב:): ומ"ש וכל שאינו ראוי לעבוד אינו [ראוי] לאכול חוץ מבעל מום שהרי נתפרש בתורה. משנה וגמרא שם: כתב הראב"ד כל שאינו ראוי וכו' חוץ מכהן גדול א"א ויש וכו'. וחמשה דברים הללו שנויים במשנה פרק כיצד צולין. ומתוך דברי הראב"ד נתיישב למה לא כתב רבינו פה חמשה דברים אלו דהנך שאני שהם קרבנות הצבור ומחמת כן מקריבין אותם בטומאה שטומאה דחוויה היא בצבור:

ו. כסף משנה: אין הקטן חולק אפילו בקדשים קלים וכו'. בפרק האיש מקדש ובריש פרק אלו מנחות לכל בני אהרן תהיה וכו' איש כאחיו וגו' איש חולק ואפי' בעל מום ואין קטן חולק אפי' תם. ומה שכתב וכן אשה ואנדרוגינוס וכו'. אפשר דיליף לה מדכתיב לכל בני אהרן תהיה בני אהרן ולא בנות אהרן ואנדרוגינוס דספק אשה הוא אינו חולק מן הספק: אבל בעל מום בין קבוע בין עובר חולק ואוכל. בר"פ טבול יום (דף צ"ט). ומ"ש בין שנוולד במומו וכו'. ברייתא שם. ומ"ש אבל אם היה טמא אינו חולק לאכול לערב. בר"פ טבול יום שם:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אָבֵל בַּעַל מוֹם בֵּין קְבוּעַ בֵּין עוֹבֵר בֵּין שְׁנוּלָד בְּמוֹמוֹ
 בֵּין שְׁהִיָּה תָמִים וְנִפְסָל חוֹלֵק וְאוֹכֵל שְׁנֵאמַר 'לֶחֶם אֱלֹהִיו
 מִקְדָּשֵׁי הַקְּדָשִׁים' וְגו'. וְהוּא שְׁהִיָּה רְאוּי לְאֲכִילָה. אָבֵל
 אִם הִיָּה טָמֵא אֵינוֹ חוֹלֵק לְאָכֵל לְעָרֵב:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' מעשה הקרבנות פ"י הכ"ג

קָרְבֵן צָבוּר הֵבֵא בְטָמְאָה ז' אֵף עַל פִּי שְׁהֵטְמָאִים מִקְרִיבִין
 אוֹתוֹ אֵין חוֹלְקִין עִם הַטְּהוּרִין לְאָכֵל לְעָרֵב מִפְּנֵי שְׁאִינָם
 רְאוּיִים לְאֲכִילָה:

ז. כסף משנה: קרבן צבור הבא בטומאה וכו'. שם (דף צ"ט) בעי רב אושעיא טמא בקרבנות צבור מהו שיחלקו לו מי אמרינן המחטא אמר רחמנא והאי נמי מחטא הוא או דילמא ראוי לאכילה חולק שאינו ראוי לאכילה אינו חולק אמר רבינא ת"ש כ"ג מקריב אונן ואינו אוכל ואינו חולק לאכול לערב ש"מ ראוי לאכילה בעינן ש"מ. ופירש"י מהו שיחלקו לו מקרבן צבור לאכול לערב ובקרבן צבור שהקריבוהו טהורים קא מבעיא ליה אי פלגינן מיניה להאי טמא הואיל וראוי לחטוי דקרבן צבור דוחה טומאה או דילמא ראוי לאכילה בעינן אבל בהקריבוהו טמאים לא מבעיא לן שהרי אינו נאכל כדאיתא בפרק כיצד צולין ורבינו בפ"ד מהלכות ביאת המקדש פסקה לההיא דפ' כיצד צולין וא"כ יש לתמוה היאך כתב כאן קרבן צבור הבא בטומאה וכו' אין חולקין עם הטהורים לאכול לערב דמשמע שהטהורים אוכלים אותו. וכתב הר"י קורקוס ז"ל שצריך לפרש דברי רבינו כך קרבן צבור שיכולים להביאו בטומאה כשהיה צורך לכך וז"ש הבא בטומאה ולא אמר שבא בטומאה אע"פ שהטמאין מקריבין אותו כלומר שיכולים להקריבו בשהשעה צריכה לכך ולכך לא כתב שהטמאים הקריבוהו אלא מקריבין דהיינו שיכולים להקריב ואעפ"כ אינם חולקים עם טהורים שהקריבוהו דסד"א שקרבן כזה טמאים וטהורים שוים כיון שהיה אפשר שיקריבוהו טמאים וראוי לחיטוי קרינן ביה קמ"ל דלא שהרי אינם ראויין לאכילה ולעולם בהקריבוהו טהורים מיירי. ובהא ניחא נמי מה שלא הוציא זה מהכלל דכ"ג מקריב ואינו אוכל [דכ"ג] מהקרבן שהקריב קאמר אבל טמא בקרבנות צבור לאו בהקריב הוא מיירי ולא שייך למימר שאינו אוכל ומקריב עכ"ל. ולי אין צורך לידחק בכך בפירוש דברי רבינו אלא דברים כפשוטן שהקריבוהו טמאים שיש קרבן צבור שהוא בא בטומאה והוא קרבן פסח כדתנן בפרק כיצד צולין וכתבו רבינו בהל' קרבן פסח פ"י וכגון שהיו הקהל מחצה טהורים ומחצה טמאים שכולם עושים בראשון וטהורים עושים לעצמם בטהרה והטמאים

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ו.ז. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פי"ב הט"ו

הַאֲוֹנָן אַחַר שְׁתֵּם זְמַן אֲנִינֹתוֹ ה' וּמְחֹסֵר כְּפוּרִים אַחַר
שֶׁהָבִיא כְּפָרְתוֹ צְרִיכִין טְבִילָה לְאַכִּילַת הַקֹּדֶשׁ אֲבָל לֹא
לְתַרוּמָה שֶׁהָאֲוֹנָן וּמְחֹסֵר כְּפוּרִים מְתָרִין לֶאֱכֹל אֶת
הַתַּרוּמָה. וּמִפְּנֵי מָה הַצְּרִיכּוֹם טְבִילָה לְקֹדֶשׁ שֶׁהָרִי עַד
עֲתָה הָיָה אֲסוּרִין לֶאֱכֹל אֶת הַקֹּדֶשׁ וְהִסִּיחוּ דַעְתָּן וְשָׂמָּא
נִטְמָאוּ וְהֵם לֹא יָדְעוּ. וְלֹא עָשׂוּ מַעֲלָה זֶה אֲלֵא לְאַכִּילָה
אֲבָל לְנִגְיַעָה נוֹגְעִים בְּקֹדְשִׁים קֹדֶם טְבִילָה:

דף צט:

עין משפט א.ב. מטמאי משכב ומושב פי"ג ה"ו

חָבֵר שֶׁהָיָה לְבוֹשׁ בְּחֻלּוֹק ט וְעָטוּף בְּטִלְיַת וּמְהַלֵּךְ וְאָמַר
בְּלִבִּי הָיָה לְשֹׁמֵר אֶת הַחֻלּוֹק וְהָיִיתִי נִזְהָר בּוֹ וְהִסְחִיתִי

עושים לעצמם בטומאה ואוכלים אותו בטומאה והשתא קאמר שאע"פ שיכולים הטמאים להקריב פסחיהם אינם יכולים להמנות עם הטהורים אע"פ שלערב יהיו טהורים ויהיו ראויים לאכילה עם הטהורים:

ה. כסף משנה: האונן אחר שתם זמן אנינתו וכו'. משנה בפרק חומר בקדש (דף כ"א) האונן ומחוסר כפורים צריכין טבילה לקדש אבל לא לתרומה. ומ"ש ומפני מה הצריכום טבילה וכו'. שם בגמרא (דף כ"ד ע"ב). ומ"ש ולא עשו מעלה זו אלא לאכילה וכו'. בר"פ טבול יום ואע"ג דלא איתמר התם אלא גבי אונן משמע לרבינו דה"ה למחוסר כפורים כיון דבהדי הדדי מיחננו:

ט. כסף משנה: חבר שהיה לבוש בחלוק וכו'. תוספתא בפרק שמיני דטהרות שם: היה סל על כתיפו וכו'. שם (דף כ') ובפרק שני דחגיגה בגמרא היה סל על כתיפו ומגריפה בתוך הסל [ואמר] היה בלבי על הסל ולא היה בלבי על המגריפה הכל טהור ומגריפה טמאה וכו'. ולטמא מגריפה לסל אין כלי מטמא כלי ולטמא מה שבסל וכו' באומר שמרתיה מדבר המטמאה ולא מדבר הפוסלה ופירש"י הסל של תאנים על כתיפו ומגריפה הוא כלי

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

דַּעְתִּי מִן הַטְּלִית. הָרִי הֶחְלוֹק בְּטַהֲרָתוֹ וְהַטְּלִית טְמֵאָה
שָׁמָּה נִגַּע בָּהּ עִם הָאָרֶץ. הִזָּה סֵל עַל כְּתָפוֹ וּמִגְרֵפָה בְּתוֹךְ
הַסֵּל וְאָמַר בְּלִבִּי הִזָּה לְשֹׁמֵר אֶת הַסֵּל וְלִשְׁמֹר אֶת
הַמִּגְרֵפָה מִדְּבַר הַמְּטֵמְאָה אֲבָל לֹא מִדְּבַר הַפּוֹסְלָה הַסֵּל
טָהוֹר וְהַמִּגְרֵפָה טְמֵאָה. וְכָל תְּרוּמָה שֶׁבַסֵּל פְּסוּלָה מִפְּנֵי
הַמִּגְרֵפָה טְמֵאָה שֶׁפּוֹסֶלֶת הָאֲכָלִין שֶׁבַסֵּל. הִזָּה מִשְׁתַּמֵּשׁ
מִן הַחֲבִית בְּטַהֲרָהּ בְּחִזְקָתָהּ שֶׁהִיא חֲלִין וְאַחַר כֵּן נִמְצְאָתָה
תְּרוּמָה אַף עַל פִּי שֶׁהִיא טָהוֹרָה הָרִי הִיא אֲסוּרָה
בְּאֲכִילָה שָׁמָּה נִגַּע בָּהּ טְבוּל יוֹם שֶׁהוּא פּוֹסֵל בְּתְרוּמָה

ברזל וכו' שבו מבדילים תאנים המדובקות זו בזו. המטמאה הנותן לה טומאה לטמא אחרים. הפוסלה מלהשתמש בה טהרות לכתחילה אי נמי נ"מ לאוכל הדבוק בה שהוא פסול באכילה ומכל מקום אם נגעה בטהרות אינה מטמאתן. וקשה שדברי רבינו הם בהיפך שבגמרא משמע שמה שבסל טהור ורבינו כתב שהוא פסול וליישב נראה לומר דרבינו קשיא ליה דאי כדפירש"י קשה דלא הוה ליה למיתני מגריפה טמאה אלא מגריפה פסולה ותו איכא למידק מאי האי דפריך וליטמא מה שבסל מאן א"ל דלא ליטמא דהא כברייתא לא אידכר אלא דינא דסל ומגריפה ועוד מאן א"ל דאיכא תאנים בסל דילמא בסל ריקם מיירי לכך סובר רבינו דכיון דמגריפה להפריד תאנים המדובקים היא עשויה אין לה ענין עם הסל אלא א"כ יש בו תאנים ומש"ה פריך וליטמא מה שבסל וליתני הסל טהור ומה שבתוכו והמגריפה טמאים ומשני דלא מצי תני הכי משום דמה שבסל אינו טמא אלא פסול דהב"ע באומר שמרתיה מדבר המטמאה כלומר הנותן לה כח טומאה שהאוכל שיגע בה יהיה טמא ויפסול את אחרים ולא מדבר הפוסלה כלומר מדבר שאינו מטמאה אלא לעשות האוכל שיגע בה פסול ולא יטמא האוכל ההוא את אחרים והשתא אתי שפיר דלא תני כברייתא דינא דמה שבתוך הסל דמאחר דקתני הסל טהור ומגריפה טמאה ממילא משמע שמה שבתוך הסל אינו לא טמא ולא טהור אלא פסול והשתא אתי שפיר דקאמר מגריפה טמא וסלקי דברי רבינו כהוגן. ודע שיש בספרי רבינו טעות סופר וכך היא הגירסא הנכונה והמגריפה טמאה וכל תרומה שבסל פסולה והוכרח רבינו לאוקומה בתרומה משום דאילו בחולין אין שני עושה שלישי: היה משתמש מן החבית בטהרה וכו'. תוספתא בפרק שמיני דטהרות. ומה שכתב ואם אמר בלבי היה לשומרה וכו'. כך יש ללמוד ממה ששינוי כברייתא פרק אין דורשין (דף כ') גבי היה משמר החבית בחזקת יין ונמצא שמן: נתחלפו לו כלים וכו'. בספ"ג דחגיגה שם:

וְטָהוּר בְּחֻלִּין כְּמוֹ שִׁיתְבָּאָר. וְאִינוּ דוֹמָה מְשַׁמֵּר תְּרוּמָה
 לְמִשְׁמֵר חֻלִּין. וְאִם אָמַר בְּלִבִּי הִיָּה לְשִׁמּוֹר אֶפְלוּ מִדְּבַר
 הַפּוֹסְלָה הֵרִי זֹה מִתְּרַת בְּאֲכִילָהּ. נִתְחַלְפוּ לוֹ כָּלִים שֶׁל
 שֶׁבֶת בְּכָלִים שֶׁל חַל וּלְבָשָׁן נְטֻמָּאוּ. שְׂאִינוּ מְשַׁמֵּר כָּלִים
 שֶׁל חַל כְּכָלִים שֶׁל שֶׁבֶת. מַעֲשֵׂה בְּשִׁתֵּי נָשִׁים חֲבֵרוֹת
 שֶׁנִּתְחַלְפוּ לָהֶן כְּלִיָּהֶן בְּבֵית הַמֶּרְחֵץ וּבֵא מַעֲשֵׂה לְפָנֵי
 חֲכָמִים וְטֻמְאוֹ הַכֹּל. אֶפְלוּ נִפְלָה מַעֲפָרְתָּהּ מִמְּנָה וְאִמְרָה
 לְחֵבֵר תְּנָה לִי וּנְתָנָה לָהּ נְטֻמָּאת גִּזְרָה שְׂמָא יִתְנַנָּה לָהּ
 עִם הָאָרֶץ אוֹ שְׂלֵא יִהְיֶה הַחֵבֵר מְשַׁמֵּר שְׂאִין אָדָם
 מְשַׁמֵּר כָּלִים שְׂאִינָן שְׁלוֹ כְּכֻלּוֹ אֶלָּא אִם כֵּן הוֹדִיעַ שְׂסַמָּךְ
 עָלָיו:

עין משפט ג. הרמב"ם הל' שאר אבות הטומאה פי"א הי"א

הָאוֹכֵל שְׁלִישֵׁי שֶׁבֶתְרוּמָה עֲצָמָה • אוֹ שֶׁל חֻלִּין שֶׁנַּעֲשׂוּ
 עַל טְהָרַת תְּרוּמָה הֵרִי זֶה אָסוּר לְאָכֹל אֶת הַתְּרוּמָה עַד

י. כסף משנה: האוכל שלישי שבתרומה עצמה וכו'. בפרק שני דחולין (דף ל"ד ע"ב) אמר
 עולא האוכל שלישי של חולין שנעשו על טהרת תרומה נפסל גופו מלאכול בתרומה
 מאי קמ"ל תנינא שלישי שני לקדש ואין שני לתרומה בחולין שנעשו על טהרת תרומה
 שני הוא דלא הוי הא שלישי הוי אי מההיא ה"א וכו' קא משמע לן איתיביה רב המנונא
 לעולא הראשון שבחולין טמא ומטמא והשני פסול ולא מטמא השלישי נאכל בנזיד הדמע
 ואי אמרת נפסל גופו מלאכול בתרומה ספינן ליה מידי דפסיל ליה לגופיה א"ל הנח לנזיד
 הדמע דליכא כזית בכדי אכילת פרס אר"י אמר רבי האוכל שלישי של תרומה עצמה אסור
 לאכול ומותר ליגע ואיצטריך דר"י ופירש רש"י בנזיד הדמע בתבשיל שתרומה מעורבת
 בו כגון שלישי זה עם מקפה של חולין הוא מותר לתת לתוכו תבלין של תרומה ושום
 ושמן דתרומה ולאוכלו וכו'. דליכא כזית בכדי אכילת פרס דבנזיד הדמע תבלי תרומה
 מועטין. והא דר"י אמר רבי איתא בפרק טבול יום וקאמר עלה באכילה עבוד רבנן מעלה
 בנגיעה לא עבוד רבנן מעלה:

שִׁיטְבֵל. וּמִתָּר לְגַע בְּתְרוּמָה וְהָרִי הִיא טְהוֹרָה. בְּאֲכִילָה
 עָשׂוּ מֵעֲלָה בְּנִגְיָעָה לֹא עָשׂוּ מֵעֲלָה. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים
 בְּתְרוּמָה עֲצָמָה. אֲבָל תְּבַשִּׁיל שְׁנַתְעַרְבָה בּוֹ תְרוּמָה אִם
 אֵין שָׁם כְּזֵית בְּכֹדֵי אֲכִילַת פָּרֶס הָרִי זֶה מִתָּר לְאָכַל
 מֵאוֹתוֹ תְּבַשִּׁיל כְּדֶרֶךְ שְׁמִתָּר לְגַע בְּתְרוּמָה:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"ו ה"ט

הָאוֹנֵן רְאוּי לְאָכַל הַפֶּסַח לְעֶרֶב כּוּ. מִפְּנֵי שְׁאֲנִינוֹת לִילָה
 מִדְּבָרֵיהֶם לֹא הֶעֱמִידוּ דְבָרֵיהֶם בְּמָקוֹם כְּרַת בְּדָבָר זֶה
 אֶלָּא שׁוֹחֲטִין עָלָיו וְטוֹבֵל וְאַחַר כֶּן אוֹכֵל כְּדֵי שְׁיִפְרֹשׁ
 מֵאֲנִינוֹתוֹ וְלֹא יִסִּיחַ דַּעְתּוֹ. בְּמָה דְבָרִים אֲמוּרִים שְׁמֵת לוֹ
 הַמֵּת אַחַר חֲצוֹת שְׁכָכָר נִתְחַיֵּב בְּקָרְבַן פֶּסַח. אֲבָל אִם מֵת
 לוֹ הַמֵּת קֹדֶם חֲצוֹת אֵין שׁוֹחֲטִין עָלָיו אֶלָּא יִדְחָה לְשָׁנִי.

כו. כסף משנה: האונן ראוי לאכול הפסח לערב וכו'. משנה וגמרא שם (דף ע"א:). ומ"ש
 טובל ואח"כ אוכל. שם במשנה ובפרק בתרא דחגיגה. ומה שכתב במה דברים אמורים
 שמת לו מת אחר חצות וכו'. היינו כאוקימתא דאביי בזבחים פרק טבול יום (דף ק'). ומה
 שכתב ואם שחטו וזרקו עליו טובל ואוכל לערב. גם זה נלמד מאוקימתא דרבא שם אידי ואידי
 אחר חצות ול"ק כאן קודם ששחטו וזרקו עליו כאן לאחר ששחטו וזרקו עליו. ומשמע
 לרבינו דאביי ורבא לא פליגי לענין דינא דבמת אחר חצות שוחטין עליו ואוכל ובמת קודם
 חצות אין שוחטין עליו ואם שחטו וזרקו עליו אוכל וליכא בנייהו אלא לענין תרוצי
 מתנייתא דמר מתרץ להו הכי ומר מתרץ להו הכי: מת לו מת ב"ג וקברו ב"ד וכו'. גם זה
 שם אוקימתא דרב אשי וביאור הדברים דאנינות דיום מיתה והוא ג"כ יום קבורה הוי
 דאורייתא ואנינות לילה שאחריו הוי מדבריהם אבל אנינות יום קבורה שאינו יום מיתה
 אינו אלא מדבריהם ובלילה של אחריו אין אנינות כלל אפילו מדבריהם כך מבואר בגמרא
 וגם בדברי רבינו פרק שני מהלכות ביאת מקדש: ויום שמועה ויום ליקוט עצמות הרי הוא
 כיום קבורה וכו' עד וטובל ואוכל בקדשים לערב. משנה בסוף פרק האשה. ובגמרא (דף צ"ב)
 מלקט עצמות הא בעי הזאה שלישי ושביעי אימא שליטו לו עצמות ורבינו קיצר במובן:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
 בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
 email: minchat.aaa@gmail.com

וְאִם שָׁחַטוּ עָלָיו וְזָרְקוּ הַדָּם טוֹבֵל וְאוֹכֵל לְעֶרְב. מֵת לוֹ
 מֵת בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר וּקְבָרוֹ בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר הָרִי הוּא כְּיוֹם
 קְבוּרָה אוֹנֵן מְדַבְּרֵיהֶם וְאִינוּ תוֹפֵס לַיְלֹ מְדַבְּרֵיהֶם.
 לְפִיכָף שׁוֹחֲטִין עָלָיו וְטוֹבֵל וְאוֹכֵל לְעֶרְב אֶף בְּשִׂאָר
 הַקֶּדָּשִׁים. וְיוֹם שְׂמוּעָה וְיוֹם לְקוּט עֲצָמוֹת הָרִי הוּא כְּיוֹם
 קְבוּרָה. לְפִיכָף מִי שֶׁלְקָט עֲצָמוֹת מֵתוֹ כְּיוֹם אַרְבָּעָה עָשָׂר
 אוֹ שֶׁשָּׁמַע שְׂמֵת לוֹ מֵת שׁוֹחֲטִין עָלָיו וְטוֹבֵל וְאוֹכֵל
 בְּקֶדָשִׁים לְעֶרְב:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"ו ה"ד

מְחוֹסְרֵי כְּפוּרִים לְ שָׁחַל יוֹם הַבָּאָת קְרַבְנוֹתֵיהֶן בְּאַרְבָּעָה
 עָשָׂר. שׁוֹחֲטִין עָלֵיהֶן וּמְקַרְיָבִין קְרַבְנוֹתֵיהֶן בְּאַרְבָּעָה
 עָשָׂר בְּנִיטָן בֵּין קֹדֶם שְׁחִיטַת הַפֶּסַח בֵּין אַחַר שְׁחִיטָתוֹ.
 וְאוֹכְלִין פֶּסַחֵיהֶן לְעֶרְב. וְאִין שׁוֹחֲטִין עָלֵיהֶן עַד שְׂיִמְסְרוּ
 קְרַבְנוֹתֵיהֶן בְּיַד בֵּית דִּין שְׂמָא יִפְשְׁעוּ וְלֹא יִקְרִיבוּ אוֹתָם:

עין משפט ו.ז. הרמב"ם הל' קרבן פסח פ"ו ה"ט

עייז לעיל עין משפט ד

ל. כסף משנה: מחוסרי כפורים ושחל יום הבאת קרבנותיהם בארבעה עשר וכו' עד ולא יקריבו
 אותן. שם וכתבתיו בריש פרק זה:

עין משפט ז.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ב ה"ט

אי זהו אונן ^מ זה שמת לו מת מן הקרובים שהוא חיב להתאבל עליהן ביום המיתה בלבד הוא הנקרא אונן דין תורה. ולילה הוא אונן מדברי סופרים:

עין משפט ט.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ב ה"א

האבל אינו משלח קרבנותיו כל שבעה ^נ. אפלו יין או עצים או לבונה. וכן מצרע אינו משלח קרבנותיו כל זמן שאינו ראוי לביאה אל המחנה אינו ראוי להקרבה. אבל המנדה יש בו ספק אם משלח אם אינו משלח לפיכך אם הקריבו עליו נרצה:

מ. כסף משנה: אי זהו אונן וכו'. בפרק טבול יום (דף צ"ט:) אנינות לילה מדברי תורה דברי רבי יהודה רבי שמעון אומר אינה [מדברי תורה] אלא מד"ס ופסק כר"ש משום דרבי ס"ל כר"ש כדאיתא בפ' הנזכר (דף ק"א) הן היום אני היום אסור ולילה מותר ולדורות בין ביום ובין בלילה אסור דברי ר' יהודה רבי אומר אנינות לילה אינה מדברי תורה אלא מד"ס ועוד דסתם לן תנא כוותיה בפסחים ס"פ האשה (דף צ"א:) וכן הכריח הר"ף בפרק היה קורא (דף י"ח):

נ. כסף משנה: האבל אינו משלח קרבנותיו כל ז' בפ' אלו מגלחין (דף ט"ו) אבל אינו משלח קרבנותיו דתניא רבי שמעון אומר שלמים בזמן שהוא שלם ולא בזמן שהוא אונן ופירש"י לפיכך נקראים שלמים בזמן שהוא שלם בדעתו שדעתו מיושבת עליו ובתוספתא דזבחים פרק י"א אין אונן רשאי להביא זבחים כל שבעה. ומ"ש אפילו יין או עצים או לבונה. תוספתא פרק י"א דזבחים: וכן מצרע אינו משלח קרבנותיו וכו'. בפרק ואלו מגלחין (דף ט"ו) יליף לה מקרא. ומה שכתב אבל המנודה יש בו ספק אם משלח אם אינו משלח. שם. ומ"ש לפיכך אם הקריבו עליו נרצה. נראה דטעמא משום דמייתי התם למפשטה מדתניא כל אותן שנים שהיו ישראל במדבר מנודים היו ושלחו קרבנותיהם ודחי אביי דילמא מנודה לשמים שאני דקיל קיל והא אמרת חמיר ספוקי מספקא ליה ומדחי ליה וכיון דחזינן דמנודין לשמים שלחו קרבנותיהם לכתחלה אפילו אם תימצי לומר דמנודה לשמים קיל ממנודה לבריות מסתיין דנימא דהיינו דמנודה לבריות לא ישלח קרבנותיו לכתחלה אבל לומר דאף בדיעבד לא נרצה אין לנו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעטורים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com